

Fijn weekend

De ramen van de bakker zijn beslagen. Alleen het glas van de deur is schoongeveegd en twee kindergezichten drukken hun neuzen plat. Als ik de deur open, rennen zij weg. "Een meneer!" roept de oudste, een meisje van pakweg vier jaar.

"Manneeeeeer" roept haar kleinere broertje met zijn knuffel stevig onder de arm. Ze vliegen naar de vensterbank en bekijken mij vanaf deze veilige plek van top tot teen.

"Jongens, rustig," mompelt een vrouw van een jaar of 38. Het is de moeder: stuurs gezicht, vermoeide ogen. Dan wat geaffecteerd naar de zaterdaghulp: "Twee gesneden tarwe." Ze valt op, op deze koude zaterdagmorgen, tussen de spijkerbroeken en de slaperige ogen. De geraffineerde make-up, een perfecte pantalon met bijpassende glanzende lakschoenen en een deftige jas maken duidelijk dat zij afkomstig is uit de villawijk een kilometertje verderop. Onmiskenbaar een tweeverdiener met voor de deur de veel te ruim geparkeerde vierwiel aangedreven auto. Hiermee zal zij straks de barre thuistocht over vlak asfalt trotseren.

Haar kids hangen weer tegen de winkel deur. "Weer een meneer," kondigt het meisje aan en begint alvast te hollen naar de vensterbank. Moeder kan het niet waarden. "Rustig," sist zij en probeert het meisje te grijpen. Mis! Zij klemt van ergernis de kaken opeen en trekt haar mond nog strakker.

"Een manneer," roept ook het jongetje en wil weglopen. Helaas wordt hij geraakt door de openslaande deur en struikelt. "Sorry," roept de man die het kind overeind wil helpen. Het jochie is sneller en klemt zich met zijn natte jas tegen de pantalon van zijn moeder.

"Nu even niet, je bent nat," zegt deze en rukt hem van zich los.

"Alstublieft," overhandigt de zaterdaghulp een gesneden tarwe.

"TWEE! TWEE gesneden tarwe! Dat heb ik toch duidelijk gezegd," bliest zij nu tegen zaterdaghulp die knikt en rood aanloopt. "Gewoon TWEE gesneden tarwe. Is dat nou zo moeilijk?"

Is haar man 's nachts niet thuisgekomen, gaat het slecht op het werk of is ze te oud aan kinderen begonnen? Duidelijk is wel dat ze niets kan hebben van haar kinderen. Vandaag niet, maar ik vrees ook op andere dagen niet. Dan racet zij vierwielaangedreven tussen werk en kinderopvang om de kids op tijd te stallen en op te halen. Ze hoeft ze dan alleen maar tussen half zeven en acht wat aandacht te geven. In het weekend is dat anders. Jammer dat er dan geen crèches open zijn.

De bewust en nauwkeurig geplande kinderen staan inmiddels weer bij de ingang en loeren naar buiten.

"Hier komen jullie," grijpt de vrouw in. "Nou is het afgelopen!"

"Nee, we willen kijken!" protesteert haar dochter en blijft staan.

"Nu komen jullie HIER!" Twee harde tikken zijn de opmaat. Het gejang daarna is oorverdovend en kan een concertzaal vullen.

"Twee tarwe gesneden," zegt de hulp die meewarig naar de moeder en de kinderen kijkt. Moeders gezicht staat op onweer. Ze pint, rukt de broden van de toonbank en trekt haar kinderen mee naar buiten.

"Fijn weekend!" De stem van de zaterdaghulp klinkt triomfantelijk, gevolgd door gegniffel hier en daar. Moeder plant de kids ongeduldig op de achterbank. Het gehuil is nog te horen als zij wegrijdt. Fijn weekend!

Uit: *Moderne Mannen, Nieuwe Vaders*, door Pieter Reintjes,
ISBN 90-808790-5-3, p.112-114.